

Syntagma

Un relat de: [copernic](#)

La crisi ja ha provocat un màrtir oficial, si més no segons la nota que va deixar Dimitris Jristulas abans de llevar-se la vida en plena plaça Syntagma, just davant del parlament grec. Aquest jubilat del sector farmacèutic va posar fi als seus dies repartint la culpa del seu suïcidi entre els polítics, el capitalisme i el sistema (aquest matèria obscura de la qual només en coneixem els efectes però no la forma que té). Totes les revolucions necessiten un màrtir inicial. D'aquesta manera Jristulas s'equipara amb Mohammed Bouazizi que amb la seva protesta a l'estil bonze va començar la primavera àrab i converteix la plaça Syntagma en una mena de plaça Tahrir, embrió de la revolució que ha sacsejat els països d'aquella zona.

Una revolució que en els primers llocs on ha triomfat ja ha provocat una certa decepció. Tot i haver-se celebrat eleccions democràtiques, aviat els ciutadans de Tunis o Egipte han descobert que si es vol que res no canviï s'ha de capgirar tot. La corrupció i els tics dels dictadors no desapareixen d'un dia per l'altre encara que se'ls hagi fet fora o se'ls hagi executat. Per si fos poc el radicalisme religiós està estenent les seves branques entre els ciutadans desencisats que havien posat les seves esperances en la democràcia, unes esperances que s'han esvaït gairebé instantàniament. Passat l'escalfament primaveral, després d'un estiu sense fruits per recollir, els països àrabs corren el perill d'un llarg hivern presidit per polítics amb mà de ferro, avalats pel llibre sagrat que aguanten amb l'altre mà.

El cas grec és molt diferent. Governats per polítics esquitxats per casos de corrupció i endeutats fins a límits insospitats, els ciutadans grecs han patit en la seva pròpia pell les dures receptes que Alemanya els hi ha exigint. Amb el govern elegit pels parlamentaris dimitit, un grup de tecnòcrates ha agafat les regnes del país. Tan uns com els altres s'han enfrontat amb vagues generals, manifestacions i tota mena de protestes que no han aconseguit que la política del govern es mogui ni un mil·límetre. Potser és que no hi ha solució: ni refundar el capitalisme ni posar-se a treballar per a que les coses tornin a ser com abans. Diuen que alguna cosa ha canviat a partir de la crisi però cada vegada hi ha més gent que no veu cap llum al final del túnel, no se sap si per que fa corba o perquè és un túnel cec.